

Britiske love gælder ikke i City of London. City of London Corporation har sin egen statslighed, sine egne love og overvåger sig selv. Byens managere handler med værdipapirer og valuta på tværs af alle grænser; men ingen domstol kan retsforfølge dem, og ingen regering kan kontrollere dens forretninger.

”Storbritanniens konge har lagt hindringer i vejen for retsudøvelsen. Kongen har gjort dommere afhængige af sin vilje. Han har oprettet mange nye forvaltninger og udsendt sværme af embedsmænd for at chikanere vort folk og øge sin formue. Han har udplyndret vore have, hærget vore kyster, afbrændt vore byer og ødelagt vort folks liv.

Vi, de Forenede Staters folk, fastlægger og opretter denne forfatning for at skabe en mere fuldkommen union, for at skabe retfærdighed, muliggøre et fælles forsvar, øge den almindelige velstand, fremme almindelig velfærd og sikre frihedens velsignelser for os selv og vores efterkommere. - Vi anser disse sandheder for selvindlysende, at alle mennesker er skabt lige, og at de af deres Skaber har fået visse umistelige rettigheder, heriblandt retten til liv, frihed og stræben efter lykke. Til støtte for denne erklæring og i tryk tillid til det guddommelige forsyns beskyttelse, forpligter vi os overfor hinanden med vore liv, vore formuer og vor hellige ære”.

Dette, som jeg har citeret forkortet, er den stærke vision, som den amerikanske forfatnings fædre havde i året 1887. Vi kunne give det overskriften ”Lykke gennem frihed”. Storbritanniens konge blev bestyrtet. Men nyheden om uafhængigheden blev modtaget med begejstring af Londons mægtigste mænd, kongens kreditorer og ejerne af verdens største bank[1].

Massakren i Boston

I 1767 havde den britiske Krone indført ”Tea Act”. Bosættterne var ikke repræsenteret i det briti-

City of London – verdens mægtigste stat.

De færreste ved, at City of London - verdens største finanshandelsplads - er et ekstraterritorialt område og ikke hører med til Storbritannien. Når dronningen ønsker at besøge City of London, som populært kaldes ”Square Mile”, skal hun anmelde det som til et statsbesøg.

Af Wolfgang Berger

The City of London, (Foto: Kloniwotski, Flickr.com, CC BY-SA 2.0)

ske parlament. Derfor kunne Storbritannien ikke opkræve skatter, så udbygningen foregik med opkrævning af told. Den 16. december 1773 blev skibe fra ”East India Company” bordet i Bostons havn af amerikanske modstandsfolk, som smed ladningerne af te i havnen. Britiske soldater greb ind og anstiftede en massakre, der er gået ind i historien som ”Boston Massakren”. Tolden, der blev indkrævet med militær magt, blev forhøjet efter massakren. Denne militæraktion forsvarede ”East India Companys” monopol. Dengang tjente te som anledning til krig på

samme måde, som olie gør det i dag. Militæret forsvarede de private monopoler, nøjagtig som de gør det i dag.

Tea Party-bevægelsen i den aktuelle politik i USA ser massakren som udløseren af uafhængighedskrigen fra 1775-1776. Det er imidlertid en bevidst forskønnelse, der skal tilsløre den sande grund: Den amerikanske uafhængighedskrig blev udløst af den britiske kong Georgs forbud imod ”Colonial Scrips”[2]. Colonial Scrips var tilgodebeviser, der blev brugt i bytte med varer i kolonien. Det var en komplementær valuta, der gjorde

det muligt for kolonisterne at købe og sælge varer, men også at bruge Pund Sterling-sedlerne fra den private ”Bank of England”, der blev grundlagt i 1694.

Bankfolkene i London herskede over Europa; men Amerika kontrollerede de endnu ikke. I 1828 udtalte Hermann Fürst Pückler-Muskau, at uden Rotschild-familien kunne ”ingen magt i Europa føre krig”[3]. Og Heinrich Heine skrev i 1841: ”Pengene er vor tids gud, og Rotschild er hans profet.” Storbritanniens mest værdifulde koloni var blevet gudløs. Sådan måtte det ikke blive ved med at være.

1-dollarseddel fra USA 1862, National Museum of American History (Public Domain)

Et brev fra London

Den 25. juni 1863 skrev brødrene Rotschild et brev fra London til de herrer Ikelheimer, Morton og Vandergould, på 3, Wall Street, New York City: "En vis John Sherman[4] har forklaret os, at et nyligt udstedt dekret fra Kongressen åbner mulighed for at opnå gevinster ved hjælp af operationer i Nationalbanken".

Der var vedlagt en kopi af dekretet i brevet fra hr. Sherman. Åbenbart følger dekretet en plan, der blev formuleret af den britiske bankierforening og anbefalet til deres amerikanske venner. Dekretet fortsætter: "I den forbindelse har vi gjort opmærksom på, at bankiers fra hele verden vil kunne opnå store fortjenester, hvis den bliver lovgyldig."

Hr. Sherman forklarer, at denne lov byder kapitalisterne en enestående mulighed for at akkumulere penge. Loven overdrager næsten hele nationens magt over finanserne til Nationalbanken.

"Hr. Sherman siger, at der ikke kan regnes med modstand fra de personer, der forstår systemet og er interesseret i profitterne, og heller ikke fra dem, der er afhængige af lovens fordele.

Imidlertid er den store masse af befolkningen intellektuelt ikke i stand til at erkende, hvor enorme fordele kapitalen vil få af systemet, og de vil bære byrderne uden at beklage sig, måske uden at ane, at systemet er i modstrid med deres

egne interesser. Deres hengivne tjenere, brødrene Rotschild."[5].

De amerikanske banklove fra 1863-1865 tildelte nogle af bankerne et monopol på udstedelse af pengesedler. Huset Rotschild fra London modtog den største aktiepost fra den første amerikanske statsbank, der forvaltede statsgæld. Af bankens udlån kunne op til 90 % dækkes af statsobligationer.

I 1910 fandt der et strengt hemmeligt møde sted mellem hæderkronede banker på øen Jekyll Island ud for Georgias kyst. De undlod at tiltale hinanden ved navn for at skjule deres identitet for tjenerne. Efter tilskyndelserne fra London 50 år tidligere forberedte de et lovforslag, der skulle overdrage det nationale pengemonopol til en privat bank.

En morder flyver til London

Den amerikanske præsident Abraham Lincoln ønskede ikke at stifte gæld til bankerne og betale renter. Han finansierede borgerkrigen fra 1862-1865 med scrips, som han kaldte "Greenbacks". Historikeren F. William Engdahl berettede, at alle foreliggende beviser i forbindelse med mordet på Lincoln pegede på bankfolkene fra City of

London og på huset Rothschild: John Wilkes Booths mordforsøg var finansieret af Judah Benjamin. Benjamin flygtede til Storbritannien, hvor han fik asyl, og han levede der, uantastet og velhavende, til sin død[6].

I 1910 fandt der et strengt hemmeligt møde sted mellem hæderkronede banker på øen Jekyll Island ud for Georgias kyst. De undlod at tiltale hinanden ved navn for at skjule deres identitet for tjenerne. Efter tilskyndelserne fra London 50 år tidligere forberedte de et lovforslag, der skulle overdrage det nationale pengemonopol til en privat bank[7].

Præsident William Howard Taft, republikaner, ville aldrig have underskrevet sådan en lov. Bankfolkene købte sig en kandidat til gengæld for at han lovede, at han ville underskrive sådan en lov, hvis de gjorde ham til præsident. Det var demokraten Woodrow Wilson. De stiftede et nyt parti, Progressive Bull Moose partiet, og de støttede partiets valgkamp med enorme summer for at splitte Tafts republikanere. Regnestykket gik op. Wilson blev valgt i 1912, og opnåede også flertal både i kongressen og senatet.

Kongresmedlemmerne blev nødt til at rejse hjem i deres hestevogne mange dage før jul. To dage før juleaften blev lovforslaget vedtaget af en næsten tom kongres, og få timer senere blev det underskrevet af præsident Wilson[8].

Den amerikanske "Nationalbank" var grundlagt. Denne bank kaldes i dag "Federal Reserve" (forkortet "Fed"). Den er imidlertid hverken føderal eller national, men derimod privat, og den tilhører gennem forskellige mellemlidende nogle mægtige familier.

Trældommens ulykke

Den amerikanske forfatnings fædres vision om lykke gennem frihed, forvandlede sig til ulykkelighed gennem trældom. "Produktionen" af penge foregår ikke længere ved udstedelse af pengesedler, men ved salg af statsobligationer. Staten tilskrives et tilgodehavende, som den skal betale tilbage med renter.

Den amerikanske stat er så dybt forgældet hos sin "Fed", at den er handlingslammet - med mindre "Fed" fortsætter med at producere de penge, som staten har brug for. Det gør den altid på det tidspunkt, hvor staten opfylder betingelserne.

Derfor protesterede præsident Franklin D. Roosevelt i 1926:

"Nu har vi kæmpet i fire år imod højfinansens og de økonomiske topchefer, de samvittighedsløse spekulanter og dem, der profiterer på krigen. Alle har de vænnet sig til at se den amerikanske regering som vedhæng til deres forretninger. At blive regeret af organiserede penge er nøjagtigt lige så farligt som at blive regeret af mafiaen."[9].

"Fed" har så stor magt, at hverken de Forenede Staters regering eller Kongressen og Repræsentanternes Hus har ret til at se dens bøger igennem. Den tyske Bundesbank råder over verdens næststørste guldreserver. Den største del af disse guldbarrer er lagret i "Fed's" kældre. Også her kan man åbenbart ikke foretage en statusopgørelse, og Bundesbank nægter at oplyse noget om dem. Den sidste præsident i USA, der havde i sinde at tage magten fra "Fed", hed John F. Kennedy. Den 4. juni 1963 underskrev han Executive Order nummer 11100, et dekret, der ville give den amerikanske regering beføjelse til at udstede

sine egne penge, dækket af sølv, i stedet for at betale renter for Federal Reserve Notes.

I 1963 var der forbigående dollar-sedler i omløb fra to forskellige udstedere. Originale eksemplarer og illustrationer, der dokumenterer det, er stadig lette at finde. På de statslige pengesedler står der i midten for oven "United States Note". På de private penge står der "Federal Reserve Note"[10].

Ifølge officielle oplysninger blev Kennedy dræbt den 22. november 1963 af en kugle fra en sindsforvirret gerningsmand, der handlede på egen hånd. Kennedys stedfortræder og efterfølger, Lyndon B. Johnson, suspenderede dekret nummer 11100 som sin første embedshandling. Statspengene blev taget ud af omløb, og siden dengang har ingen præsident i USA turdet blande sig i den højere økonomiske politik.

New York, med byens finansielle centrum Wall Street, er underlagt amerikanske love og jurisdiktion.

I et demokrati er det ubekvemme usikkerhedsmomenter for kapitalen. Det er anderledes i et teokrati. Det oldgræske *theos* betyder Gud, og *kratia* betyder styre, dvs. at herske. I et gudsvælde håndhæves Guds vilje af dem, der anser sig for at være Guds tjenere!

Lloyd Blankfein, bestyrelsesformanden for investeringsbanken Goldman Sachs, anser sig selv som Guds tjener, og har sagt følgende: "Jeg er en bankmand, der håndhæver Guds værk".

Denne bank, som også den europæiske centralbank-præsident Mario Draghi er blevet skolet i, skaber ikke noget værk til menneskenes fordel. Investment manageren Mario Draghi fortalte til New York Times, efter at han havde taget sin afsked, at bestyrelsen i verdens største bank gjorde nar ad kunderne og kaldte dem idioter[11].

Vatikanet er ikke et demokrati

I antikken kaldte man sumpene på den højre bred af Tiberen, mel-

Vatikanstaten, Peterspladsen (Foto: David Iliff. Licens: CC-BY-SA 3.0)

lem den Milviske Bro og den nuværende Ponte Sisto for "Vatikanet". I dag er Vatikanstaten med sine 44 hektar og ca. 1.000 indbyggere den mindste uafhængige stat i verden. Paven er både den lovgivende, udøvende og dømmende magt.

En naturstensmur på Peterspladsen, der forbinder to fløje af en søjlegang, udgør statsgrænsen. Inden for disse mure kan der afvikles forretninger, der kræver den allerstørste diskretion.

"Istituto per le Opere di Religione", også kaldet Vatikanbanken, er i den Hellige Stols besiddelse.

I slutningen af 1970-erne blev der afsløret obskure forretninger inden for IOR. Den daværende leder af "Istituto", ærkebiskoppen Paul Casimir Marcinkus, hævdedes at have forbindelser til mafiaen og til sydamerikanske kokkarteller. Vatikanbanken var tæt sammenflettet med Banco Ambrosiano og dens præsident, Roberto Calvi, kendt som "Guds Bankmand".

Calvi stiftede postkassefirmaer på Bahamas og i Panama. Store summer blev med ærkebiskop Marcinkus viden overført fra den sydamerikanske kokainhandel via disse skattekirker.

Til gengæld for en betaling af 224 millioner dollars indstillede det italienske retsvæsen en undersøgelse i sammenhæng med Roberto Calvi og Banco Ambrosiano. Roberto Calvi blev myrdet i London den 17. juni 1982, og sam-

me dag blev hans sekretær Graziella Corrocher myrdet i Milano. Vatikanet er blevet anklaget for at stå bag disse mord[12].

Imidlertid er Vatikanet ikke underlagt italiensk lovgivning. Det er en selvstændig stat. Derfor har det italienske retssystem ikke mulighed for at foretage efterforskning i Vatikanet.

"Istituto per le Opere di Religione", også kaldet Vatikanbanken, er i den Hellige Stols besiddelse. I slutningen af 1970-erne blev der afsløret obskure forretninger inden for IOR.

The City of London Corporation

De færreste ved, at City of London - verdens største finanshandelsplads - er et ekstraterritorialt område der ikke hører med til Storbritannien; også selvom City, i modsætning til Vatikanet, ikke opretholder nogen diplomatisk tjeneste. Når dronningen ønsker at besøge City of London - som populært kaldes "Square Mile" (Kvadratmilen) - skal hun anmelde sig som til et statsbesøg. Ved Kvadratmilens grænse bliver hun modtaget af City of Londons overhoved.

Siden maj 2008 er Boris Johnson mayor i London. Men City of Londons overhoved bærer en anden titel: "Lord Mayor". Dette område med 8.000 indbyggere styres af "City of London Corpo-

ration". 241 udenlandske banker har sæde i City of London. Mæglerfirmaer og investeringsbanker fra USA har udflyttet store dele af deres kundeformuer hertil.

For tiden hedder City's overhoved og chef for dens "Corporation" Sir Alderman David Wooton. Han bliver valgt i en valghandling, hvor hver indbygger i City har 1 stemme. Imidlertid har virksomhederne med sæde i City i alt 23.000 stemmer, og dermed er de altid sikret 3/4 flertal. Lord Mayor bor med sin familie i Manson House. Han tager imod statsoverhoveder, regeringsledere, bestyrelsesformænd og multinationale koncerner i City.

Lord Mayor foretager ca. tyve rejser til udlandet om året. Her vil han gerne overbevise verden om "liberaliseringens værdier" og om de deregulerede, åbne, globale finansmarketers velsignelser. Han forherliger Citys finansielle tjenesteydelser og bestræber sig på at tiltrække kapital fra hele verden til London[13].

City berøres ikke af britisk lovgivning. City of London er sin egen statsdannelse, har sine egne love og overvåger sig selv. Dens managere handler med valuta hen over alle grænser, men ingen domstol kan røre den, og ingen regering kan kontrollere dens forretninger.

Bankfolk i City siger, at Citys "moderne æra" begyndte i 1067 og er ældre end Parlamentet. Citys rødder går tilbage til de æld-

Midland Bank, City of London (Foto: Steve Cadman, CC BY-SA 2.0, de.wikipedia.org/wiki/Midland_Bank Flickr)

gamle rettigheder og privilegier, som borgerne nød, indtil normannerne erobrede England i 1066. Igennem 1000 år har City været den vigtigste kilde for udlån af penge til monarkerne[14].

Igennem historien har den britiske regering tvangsindkaldt civilister til flåden mange gange. Men i det 19. århundrede pralede Lord Mayor af, at embedsmændene aldrig har vovet sig ind i City for at tvangsindkalde civile[15].

Imperiet forlænges af et kup

Det britiske imperiums historie er i første række finanskapitalens og City of Londons historie[16]. På grund af sin særstilling i kolonisystemet har City til alle tider været en "bastion for modstanden mod enhver form for regulering af kapitalismen"[17].

I 1956 nationaliserede den ægyptiske præsident Gamel Abdel Nasser Suez-kanalen. Det var et alvorligt angreb på Storbritanniens overherredømme inden for verdenshandelen. Sammen med Israel og Frankrig forsøgte Storbritannien med militærmagt at omgøre dette. Tilbageerobringen af kanalzonen mislykkedes. Pund Sterlings position som ledende valuta var truet. 40 % af

verdenshandelen blev dengang afviklet med den britiske valuta.

Den britiske regering var bekymret over kapitaludstrømningen til udlandet, der fulgte efter nederlaget. Den ønskede at begrænse bevillingen af udenlandske lån, også for at dirigere penge til den indenlandske økonomi.

City's interesse var ikke den indenlandske økonomi, men at fortsætte sit verdensherredømme med andre midler: man ville fastholde nationerne i gældsbinding - endog selvom det måtte føre til industriens sammenbrud i den industrielle revolutions fødeland. City kunne ikke stille noget op imod regeringens forbud imod udlånslån i Pund Sterling. Så nu bevilgede man i stedet udlånslån i dollars.

I 1963 ville USA's præsident John F. Kennedy forhindre dette, men han kunne ikke forhindre kapitalens masseflugt. Siden da samles flugtkapital fra hele verden i City of London, hvor den legaliseres og spreder sig ud for at generere det tabte verdensrige.

Efter valutaaftalen i Bretton Woods var det kun tilladt for na-

tionale centralbanker at udstede deres egen valuta. Kun Bank Deutscher Länder (den senere Deutsche Bundesbank) måtte yde lån i D-mark, og kun den amerikanske centralbank "Fed" måtte yde lån i dollars. Men eftersom City ikke hørte med til Storbritannien kunne den britiske centralbank, Bank of England, ikke gribe ind. Heller ikke den amerikanske centralbank eller USA's finansstilsyn kunne gribe ind, for City hørte heller ikke til USA.

På den måde opstod der i strid med internationale valutaaftaler et britisk dollarmarked. Fordi City ikke er en del af Storbritannien, bliver det ikke benævnt sådan. City ligger imidlertid faktisk ikke på månen, men - som et blik på verdenskortet opklarer - i Europa. Derfor blev dette finansielle marked benævnt Eurodollar Market. Det er City of Londons dollarmarked. Det har intet at gøre med den meget senere indførte Euro.

Tricket med kædelån

De fleste mennesker har mindst en gang stiftet bekendtskab med kædebreve: Du sender en information til en person og opfordrer vedkommende til at videregive den samme information til

ti andre. Hver af dem skal nu viderebringe til andre ti, etc. Hvis vi regner med en tredjedel overlappning, har du teoretisk efter det tiende led nået samtlige mennesker på planeten.

I City of London hedder dette spil "Re-Hypothecation", og det fungerer på følgende måde: Du køber et hus for en halv million dollars og optager et lån på dette beløb i en af City-bankerne. Fordi du ikke har nogen egenkapital, pantsætter du huset til banken og modtager til gengæld den halve million.

Banken har dit hus stående som sikkerhed i sine bøger, og med denne sikkerhed yder den også din veninde en halv million til hendes huskøb. Dette hus tjener nu som sikkerhed for et tredje hus, som hendes far vil købe. Sådan kan spillet blive ved, indtil al ejendom i verden er pantsat til City of London. Når nogen ikke kan betale de aftalte ydelser på et lån, tilhører ejendommen banken.

Fordi det er et lukrativt spil har mange amerikanere overført deres penge til London. Der formerer pengene sig hurtigere. I 1963 ville USA's præsident John F. Kennedy forhindre dette, men han kunne ikke forhindre kapitalens masseflugt. Siden da samles flugtkapital fra hele verden i City of London, hvor den legaliseres og spreder sig ud for at generere det tabte verdensrige[18].

Navet i det globale finanshjul

På en cykel mødes alle hjulets eger i navet. Pedalerne og kæden bevæger kun navet, men hele hjulet følger med og driver cyklen fremad.

City of London er hjulnavet i det globale finanshjul, hvis eger forbinder det med øer i hele verden: Kanaløerne Jersey og Guernsey ud for Frankrigs kyst, Isle of Man mellem Skotland og Irland, Gibraltar-klipperne, Bahamas ud for Florida, Turks- og Caicos-øerne sydøst for Bahamas, Cayman-øerne mellem Cuba og Mexico, Jomfruøerne øst for Porto Rico i Stillehavet og flere atol-

Grand Cayman-George Town (Luftfoto) (Foto: Roger W., flickr, CC BY-SA 2.)

ler i det sydlige Stillehav, som stadig tilhører Storbritannien.

Befolkningen har intet at skulle have sagt i disse østater, hvor kapitalen er almægtig. Enhver der gør indsigelse imod det bliver ubønhørligt forfulgt. Jerseys senator og minister, Stuart Syvret, blev arresteret af den grund og betegnedes Jersey som "Den Engelske Kanals Nordkorea". Formentlig er de politiske forhold ikke meget anderledes, på de andre øer.

City of London er selv en "offshore-ø" fortøjet i Themsen, der råder over en frihed, som gør mange andre offshore-øer misundelige. En analyse af mulighederne for at reformere Londons administration kommer til denne konklusion: "Hvis vi skulle gå strengt logisk til værks, ville vi anbefale en sammensmeltning af City og Westminster. Men logikken har sine grænser, og Citys status ligger uden for disse grænser." [19].

Disse øer er kronkolonier, der hører endnu mindre til Storbritannien end City of London gør. Det er øer, der har deres egne love, de har også deres egne regeringer, og de er privat ejet af "Kronen" i det Forenede Kongerige. Guvernøren i hver af disse østater repræsenterer Kronen.

Øerne betegnes som "offshore": de ligger uden for deres egne

kyster, uden for landenes egne love og uden for kontrol. Det modsatte af "offshore" er "onshore". - "Onshore"-økonomien er den, der findes på land og som tilbyder produkter og tjenesteydelser, der er nyttige og gør vores tilværelse lettere. Nu er det sådan, at offshore-finanssektoren hjælper onshore-realøkonomien med at unddrage sig beskættning og andre begrænsninger.

Alene i et enkelt kontorhus på Cayman-øerne, Ugland House, har 18.000 virksomheder til huse. Der bringes penge til øerne med privatfly, og kurererne har politiskorte til banken.

Carlos Lehrer, lederen af det colombianske Medellín-narkokartel, blev afhentet i øen Norman's Cays lufthavn af nøgne kvinder[20]. De nøgne skønheder var indbyggere på øen.

Men de 18.000 virksomheder har hverken brevkasser, firmaskilte eller skriveborde på nogen af disse øer. De står alle i City of London.

Raymond Baker, lederen af "Global Financial Integrity" i Washington DC, betegner offshore-systemet som "det grimme kapital af verdensøkonomien siden slaveriet", og den mexicanske præsident José López Portillo sagde i 1982, at "de private ban-

ker har hentet flere penge ud af landet end de kolonimagter, der har udbyttet os så længe vi kan huske tilbage."

Brasilianske og argentinske dollar-obligationer havde dengang et udbytte på næsten 45 %. Obligationsejerne kunne på den måde fordoble værdien på mindre end to år. Brasiliens dollarkreditorer var for en stor del brasili-anere og argentinerere, der havde tegnet disse obligationer offshore gennem City of London[21].

Disse kattelomme blev udnyttet af "Henwees" fra hele verden ("Henwees" står for "High Net Worth Individuals" - personer med en høj nettoformue) og udnyttede dem som en gigantisk pengevaskemaskine for kriminelle penge. Man taler også om "Londograd" med hentydning til de 300.000 russere, der lever i London[22].

Storbritanniens "domicil rule" tillader, at man kan leve i landet uden at have bopæl der, hvorved man ikke behøver at betale skat. Der lever 60.000 "Non-doms" i Storbritannien, blandt dem den indiske stål magnat Lakshmi Mittal, russiske oligarker, saudiske prins, græske redere og den i Sussex fødte baron Michael Anthony Ashcroft, medlem af det britiske Overhus, næstformand for det re-

gerende konservative parti og kasserer i "International Democratic Union". Skattemæssigt har han bopæl i det mellemamerikanske Belize, den tidligere koloni Britisk-Honduras.

Stater plyndret af pirater

Offshore-systemet gør det svært for staterne at regulere, fordi de fungerer som tilflugtssted, når nationale og internationale reguleringer mishager kapitalen. Det nedbryder desuden mere og mere den reale "onshore-økonomi". Offshore-verden er en verden af pirater, der afpresser fastlandene. Det findes der flere instrumenter til: En virksomhed optager f.eks. et offshore-lån, og omkostningerne dertil nedsætter de indenlandske skatter.

På den måde kan kapitalfonde overtage virksomheder for lånte penge, påføre de overtagne ofre gælden og indkassere overskuddet offshore og anonymt. I fagsproget et "leveraged buyout" (En virksomhedsovertagelse med fremmed kapital som løftestang).

Næsten 90 % af alle internationale lån gives af offshore-banker. De er det, som man i den offentlige diskussion altid med ærefrygt omskriver til "markederne". Vore

politikere og deres rådgivere advarer gang på gang om at vi ikke må forurolige disse "markeder".

Et andet instrument er den såkaldte "re-invoicing": En forhandler i City køber olie for 250 millioner dollars, f.eks. fra Angola. Den angolanske forretningsforbindelse beregner sig imidlertid 300 millioner dollars for købet og overfører differencen 50 millioner til en konto, der administrerer offshore. Global Investment Integrity vurderer, at udviklingslandene årligt går glip af ca. 100 milliarder dollars til offshore-verden. Det antages, at der for hver dollar udenlandsk udviklingsbistand, tilflyder ti dollars til offshore-finanscentrene[23].

Det første skridt på vej til denne udplyndring er: Citys banker udlåner penge til udviklingslandene i en størrelsesorden, som de slet ikke kan optage med en svagt udviklet infrastruktur. Næste skridt: Citys eksperter viser disse landes ledere, hvordan de kan overføre formuerne til deres private offshore-konti. Tredje skridt: City foranlediger den internationale valutafond til at tvinge staterne til at betale ydelserne på lånene[24].

Masseødelæggelsesvåben

Det er altid forbundet med en risiko at give et lån. Hvis en skyldner ikke kan tilbagebetale lånet, får kreditoren, der udlånte pengene, ikke sine penge. Denne risiko har finansvirtuoserne elimineret med en særlig forsikring: "Credit Default Swap" (CDS). En långiver bliver holdt skadesløs af forsikringen, hvis hans skyldner ikke kan betale.

Disse CDS kan imidlertid også tegnes af mennesker, der slet ikke har optaget lån, men simpelthen venter på at en person, et firma eller en stat går konkurs. Når konkursen indtræffer, får de forsikringen udbetalt, også selvom de ikke selv har mistet noget.

Den slags papirer er "brandforstærkere". De fungerer som en brandforsikring, som nogen tegner i sin nabos hus. Hvis han sæt-

ter ild til naboens hus - og ikke afsløres, - indkasserer han forsikringspræmien.

City of London er hjulnavet i det globale finanshjul. Her fremstilles de finansielle "masseødelæggelsesvåben", ved hjælp af hvilke finanssektoren underlægger sig de udblødte stater.

Credit Default Swaps hører til de såkaldte kreditderivater. Et derivat (afledt af latinsk "derivare") er et finansprodukt, hvis pris er afhængig af prisen på andre finansprodukter. Hvis jeg køber en ton hvede og venter, til prisen er steget 10 %, har jeg en fortjeneste på 10 %. Hvis jeg med et derivat indgår et væddemål på prisstigningen på hvede, kan jeg mangedoble min indsats, også selvom jeg slet ikke har nogen hvede.

Bliver der indgået mange af den slags væddemål om hvede, fører det på en eller anden måde til, at hveden faktisk stiger. I 2008 - det år, hvor der var den største hvedehøst i menneskehedens historie - blev prisen femdoblet på den måde. Mange millioner mennesker døde af sult. Det var masse mord.

I 2011 beløb hele verdens økonomiske resultat sig til 70 milliarder dollars. Over halvdelen af denne handel blev allerede for ti år siden på papiret afviklet gennem skatteoaser. Siden da er tallet formentlig steget yderligere. Overskuddene ender i skatteoaserne[25]. På markedet for derivater blev der i 2011 omsat 708 milliarder dollars - mere end det tidobbelte. Dette marked fødes af internationale bankforretninger og obligationer, hvoraf 85 % afvikles "offshore"[26].

Hjulnavet i den globale finansskarrusel er City of London. Her konstruerer man de finansielle "masseødelæggelsesvåben", som finanssektoren bruger til at underlægge sig de udblødte stater. På et møde i FN's økonomiske og sociale råd den 14. september 1994 fremlagde David Rockefeller stra-

tegien således: "Alt hvad vi behøver er en rigtig stor krise"[27].

Krigen imod Euroen

Denne krise skal ramme Euroen. Euroen er ved at blive farlig for euro-dollar-markedet, den valuta, som City of London giver ubegrænsede lån i: 40 % af transaktionerne verden over afvikles i dollars og 20 % i euro. Da Irak ville skifte til euro, blev landet bombarderet. Da Libyen ville skifte til euro, blev det ligeledes bombet. Storbritannien var hver gang med i forreste linje.

I Grækenland gik det uden bomber, idet metoderne er blevet mere raffinerede. Grækernes offentlige gæld er 30.000 dollars per person. Amerikanernes er 200.000 dollars per person. Men den samlede gæld per person i Storbritannien er den højeste i verden.

Det er imidlertid muligt, at Grækenland har lige så store olierigdom som Libyen, og landet har været regeret siden den 11.11.2011 af Lucas Papademos. Hans forgænger Georg Papandreou ville have spurgt folket, om det ville acceptere diktatet fra det "internationale fællesskab". Hans hensigt om folkeafstemning førte til, at det "internationale fællesskab" inden for få dage tvang ham til at træde tilbage. Han skulle have rådført sig med finanssektoren forinden!

De nye koloniherrer i finanscentrene tvinger nu Grækenland til omfattende privatiseringer. Skal Akropolis sælges på tilbudspris? I hvert fald skal man sælge ud af landets infrastruktur, havnene,

telekommunikationsnet, trafiksystemer, mange øer og ikke mindst olieområderne i Middelhavet. De vil snart være i angelsaksiske koncerners besiddelse.

Da premierminister Mohammad Mossadegh ville sikre Irans olierigdomme til sit folk, blev han styrtet. Shahan af Persien lavede en byttehandel med de britisk-amerikanske oliekoncerner og deres efterretningstjenester: Tronen i en diktaturstat imod olie. Hvis de havde indgået en tilsvarende aftale, ville Saddam Hussein og Muammar al-Gadafi stadig have været i live i dag!

Tilsvarende foregik byttehandelen mellem de syv herrer fra Jekyll Island og Woodrow Wilson: Et præsidentembede til gengæld for en privat centralbank.

ESM - en bemyndigelseslov for et mafia-statskup

"There are two ways to conquer and enslave a nation", sagde Adam Smith for 250 år siden: "One is by sword, the other is by debt". (Der er to måder at erobre en nation og slavebinde den på. Den ene er med sværdet, den anden med gæld.)

I Grækenlands tilfælde har man valgt den sidstnævnte. Men det handler ikke om Grækenland: Det handler om lånene i dollars, som kun kan udstedes så længe dollaren er den førende valuta i verden. Der er meget nære forbindelser mellem City of London og Wall Street. Også Wall Street lever af dollarens førerskab i verden.

Den Engelske Kanal mellem pund sterling og euroen er bredere end Atlanterhavet mellem dollar og pund sterling. Den europæiske centralbank ville gerne forhindre et euro-lånemarked i City of London, og den ville vide, hvordan det kan forhindres. Derfor skal euroen skydes ned.

For at udelukke at grækerne - og alle andre europæer - bliver spurgt igen, skal den europæiske stabiliserings-mekanisme ESM, Eurolandenes Krisefond, være en

200 Euro erindringsmønt, 2002 (Public Domain)

redningsplanke med en grundkapital på 700 milliarder euro. Den skal kunne reagere hurtigt; låne-markederne er utålmodige. Demokrati er irriterende for markederne. Derfor er ESM-landene forpligtede til at efterkomme et hvilket som helst "capital call" (et investeringsfirmas eller forsikrings-selskabs ret til at hæve en del af de penge, der er lovet af en investor) betingelsesløst og inden for 7 dage[28].

Finanssektorens herredømme over dollarens verden udvides på denne måde til også at omfatte eurozonen. ESM skal nyde juridisk immunitet, dens lokaler, finansielle værdier og formuer er urørlige, og dens medarbejdere kan ikke indbringes for nogen domstol. ESM skal være "Eurozonen City of London". Det er imidlertid en forening, hvis medlemmer ikke længere kan melde sig ud, som stater og regeringer altså er underlagt. Er man først en del af mafiaen, kan man heller ikke længere træde ud - hvis man har sit liv kørt.

På denne måde er Adam Smiths forudsigtelse ved at gå i opfyldelse. City of London er ved at virkeliggøre det, som ikke lykkedes for den kongelige marine. Man har underlagt sig hele verden ved hjælp af gældsætning!

Kilder:

- [1] www.gutenberg.org. Reginald R. Sharpe: „London and the Kingdom, Vol. 3“. London 1895, side 151 <<http://www.gutenberg.org/files/45759/45759-h/45759-h.htm>>
- [2] www.archive.org. Ellen Hodgson Brown: „The Web of Debt. The Shocking Truth about our Money System and How We Can Break Free“. Revideret og udvidet med 2008 opdateringer. <https://archive.org/details/Web_of_Debt-The_Shocking_Truth_about_our_Money_System>
- [3] www.zvab.com. Historiker Niall Ferguson: „Die Geschichte der Rothschilds. Propheten des Geldes“, München-Stuttgart 2002, side 37. <<https://www.zvab.com/buch-suchen/textsuche/die-geschichte-der-rothschilds/buch/>>
- [4] www.wikipedia.org. John Sherman (10.05.1823 - 22.10.1900) <https://en.wikipedia.org/wiki/John_Sherman>

[5] www.wikipedia.org. William Guy Carr (02.06.1895 - 02.10.1959) kommandør i den canadiske flåde under første og anden verdenskrig <https://en.wikipedia.org/wiki/William_Guy_Carr>

www.archive.org. Citat fra Carr's „Pawns in the Game“, 1958, side 55 <<https://archive.org/details/pdfy-ErQdXjkiz6wTPpsD?q=Pawns+in+the+Game>>

[6] www.archive.org. F. William Engdahl: „Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order“, 1992. <<https://archive.org/details/WilliamEngdahlACenturyOfWar/page/n10>>

[7] www.archive.org. G. Edward Griffin: „The Creature From Jekyll Island“ 3. udgave 1998 <<https://archive.org/details/CreatureFromJekyllIslandByG.EdwardGriffin/page/n2>>

[8] books.google.dk. Lars Schall: „Eine kriminalistische Recherche zu Finanzen, Öl und Drogen“ Schild-Verlag 2011, side 21 <https://books.google.dk/books/about/Mordanschlag_9_11.html?id=LZaOMwEACAAJ&redir_esc=y>

[9] www.schattenblick.de. Forfatterens forkortede citat fra Joachim Bischoff und Richard Detje: „Die Krise des Euroregime in: Zeitschrift Sozialismus“ hæfte, 1/2011, side 5f.

<<http://www.schattenblick.de/infopool/europool/politik/eupwi110.html>>

[10] www.wissensmanufaktur.net. Rico Albrecht: „Steuerboykott - WoUnrecht zu Recht wird, wird Widerstand zur Pflicht“. <www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/steuerboykott.pdf> side 20/21 Engelsk vers.: <<https://www.wissensmanufaktur.net/media/pdf/tax-boykott.pdf>>

[11] www.genios.de. Citat Sebastian Moll: „Die Deppen und das Werk Gottes“ i „Frankfurter Rundschau“ 16.03.2012. <<https://www.genios.de/dosearch?isBackToSearch=true&offset=0#content>>

[12] www.amazon.com. Gianluigi Nuzzi „Vatikan AG“, 2009 <<https://www.amazon.com/Vatikan-AG-Gianluigi-Nuzzi/dp/3902404892>>

[13] Iflg. City of London Corporation's hjemmeside <www.cityoflondon.gov.uk>

[14] www.amazon.de. Nicholas Shaxson: „Schatzinseln - Wie Steueroasen die Demokratie untergraben“ Zürich 2011, side 326f. <<https://www.amazon.de/Schatzinseln-Wie-Steueroasen-Demokratie-untergraben/dp/3858694606>>

[15] ibidem side 333

[16] www.amazon.com. Peter J. Cain and Anthony G. Hopkins: „British Imperialism 1688-2000“, 2 udgave, 2002. <<https://www.amazon.com/British-Imperialism-1688-2000-P-J-Cain/dp/0582472865>>

[17] Iflg. socialforskeren David Harvey,

citeret efter Raphael-Maria Grünwald i <www.compact-magazin.com>. Udgave 20.02.2012.

[18] www.archive.org. Gary Burn: „The Re-Emergence of Global Finance“, London Palgrave, 2006, side 160.

<https://books.google.dk/books?id=qyH9DAAAQBAJ&pg=PR11&lpg=PR11&dq=archive.org+%2B+%22The+Re-Emergence+of+Global+Finance%22,+&source=bl&ots=17mh-vVfoq&sig=ACfU3U1FkA5F8k69xYuhovhn9LFbA4hHww&hl=da&sa=X&ved=2ahUKEwj97ZC3x_jgAhXok4sKHYuZDQkQ6AEwA3oEAcQAQ#v=onepage&q=archive.org%20%2B%20%22The%20Re-Emergence%20of%20Global%20Finance%22%2C&f=false>

[19] www.cambridge.org. John Davis: „Reforming London: The London Government problem 1855-1900“, Oxford 1988, side 51

<<https://www.cambridge.org/core/journals/albion/article/john-davis-reforming-london-the-london-government-problem-18551900-oxford-historical-monographs-new-york-the-clarendon-press-oxford-university-press-1988-pp-303-6500/A7B9FCF6D2C1A-2D277A2FCC6F4B6BF7A>>

[20] www.book2look.com. Nicholas Shaxson: „Schatzinseln“, 2011, side 156. <<https://www.book2look.com/vBook.aspx?id=978-3-85869-460-7>>

[21] www.cornellpress.cornell.edu. Eric Helleiner: „States and the Reemergence of Global Finance: From Bretton Woods to the 1990s“, New York 1996, side 177. <<http://www.cornellpress.cornell.edu/book/?GCOI=80140100719490>>

[22] www.express.co.uk. Will Stewart: „Londongrad - Russia's Money Laundry“ 27.02.2010 <<https://www.express.co.uk/news/uk/160736/Londongrad-Russia-s-money-laundry>>

[23] www.book2look.com. Nicholas Shaxson: „Schatzinseln“, 2011, side 200. <<https://www.book2look.com/vBook.aspx?id=978-3-85869-460-7>>

[24] www.basicbooks.com. Jim Henry: „The Blood Bankers“, New York 2003. <<https://www.basicbooks.com/titles/james-s-henry/the-blood-bankers/9781560257158/>>

[25] Iflg. en vurdering fra Dominique Strauss-Kahn, den daværende franske finansminister, citat af J. Christensen og M. Hampton i „The World Today“ (Royal Institute of International Affairs), 1999 Vol. 55, Nr. 8/9.

[26] Ronen Palan & Christian Chavaigneux: „Tax Havens: How Globalization Really Works“ Ithaca, N.Y. 2010, side 51. Forfatterne evaluerer tal fra den internationale betalings bank - IZ - i Basel. <<http://www.cornellpress.cornell.edu/book/?GCOI=80140100541250>>

[27] www.amazon.de. Citat Gerhard

Wisniewski: „verheimlicht, vertuscht, vergessen. Was 2011 nicht in der Zeitung stand - Das andere Jahrbuch“, 2012, side 284.

<<https://www.amazon.de/Verheimlicht-vertuscht-vergessen-Zeitung-Jahrbuch/dp/B00CU78RB0>>

[28] Udkast til ESM-traktaten, artikel 27 og 30 <<https://www.alumni-hwz.ch/?mdocs-file=2434>>

Vi modtager gerne frivillige donationer:

Free21DK.org

Bank: GLS bank. BIC: GENODEM1GLS. IBAN: DE57 4306 0967 1185 9021 01. For støtte via medlemskab af vores forening find info på www.Free21DK.org

Forfatter:

Wolfgang Berger

Prof. Dr. Dr. Wolfgang Berger er økonom og filosof. Han har studeret i Tyskland, Ghana, Frankrig, Indien, Italien, Argentina, USA og Iran, og han har drevet forskning og undervisning samt arbejdet som industriel leder. Hans længste ansættelse var hos „Scherling AG“. Han har udgivet flere bøger og skrevet faglige artikler. I 1997 grundlagde han i „USA Business Reframing“ instituttet (<https://www.business-reframing.de>), hvormed han understøtter virksomhedernes "flow". Han er en af initiativtagerne til et almennyttigt initiativ til omorganisering af vores finansielle system (www.lust-auf-neues-geld.de) og er videnskabelig rådgiver i Wissensmanufaktur (www.wissensmanufaktur.net).

Denne tekst blev første gang offentliggjort på www.wissensmanufaktur.net den 06.05.2012 under følgende URL: <<https://www.wissensmanufaktur.net/city-of-london/>>

<<http://www.free21.org/?p=31815>>